

[Gerda Møller.]

Med hensyn til den stærke modstand fra socialdemokratiets side — ja, jeg svarede jo på det, allerede sidst vi havde RUC til behandling — var forholdet jo det, at det, man var uenig i fra socialdemokratiets side, det var placeringen, hvor hr. K. B. Andersen ønskede det skulle ligge, jeg tror i Vestsjælland, og hr. Camre ønskede, det skulle ligge i Nordjylland, men modstanden var jo heller ikke større fra socialdemokratiets side, end at man undlod at stemme.

Med hensyn til, hvad de konservative gennemtrumfede i deres magtvælde, ja, så er forholdet det, at nok var vi ved regeringen, da RUC blev besluttet, men det er jo andre, der har siddet ved magten, mens udformningen og opbygningen skete. De forudsætninger, som vi havde for Roskilde universitetscenter ved oprettelsen som aflastning for Københavns universitet, er aldrig nogen sinde blevet opfyldt; og heller ikke de pædagogiske forudsætninger om, hvad der skulle foregå på centeret, er blevet opfyldt. De er blevet ændret undervejs, og det kan vi altså ikke have noget som helst ansvar for.

Det er også derfor, vi ikke mindst fra konservativ side har været skeptiske over for RUC, og vi var også de første, der udmøntede denne skepsis i 2 spørgsmål fra fru Ellen Strange Petersen allerede i august 1972. Det ene gik på, hvordan man sikrede, at de mange forsøg ved RUC ikke løb af sporet, men kunne udvikle sig til en undervisningsform, der giver studenterne anvendelige kundskaber. Det andet gik på ansættelsesproceduren, fordi det allerede dengang af artikler i dagspressen fremgik, at man ansatte efter holdning og ikke efter kvalifikationer.

I april 1973 måtte fru Ellen Strange Petersen udvide sit spørgsmål til, hvad undervisningsministeren ville foretage sig i anledning af oplysninger om fortsat ansættelse efter politisk holdning. Vi ved jo alle sammen, hvor mange spørgsmål fru Ellen Strange Petersen har rejst, og hvorledes hun også er blevet hånet, ikke mindst af en af de tidligere socialdemokratiske undervisningsministre, hr. Heinesen, i den anledning. Der er rejst andre spørgsmål fra konservativ side; jeg skal ikke komme ind på dem her.

Trods stramning i ansættelsesproceduren

forsøgte man stadig væk ved centeret at omgå reglerne, og det var baggrunden for flere af de spørgsmål, der blev rejst, bl. a. af det konservative folketingsmedlem Per Bendix med baggrund i en helt konkret ansættelsessag i september og juni 1974, hvor man igen måtte iværksætte en undersøgelse af centerets ansættelsesprocedure for at sikre, at gældende retsregler og retsgrundsætninger nøje blev overholdt i fremtiden.

Jeg skal ikke komme ind på den meget alvorlige kritik først og fremmest imod basisuddannelserne, som er kommet fra ansatte, elever og tidligere ansatte på centeret, ikke mindst fra professorerne Erling Olsen og Rold Andersen, den er alle bekendt. Den gav anledning til, at ministeren i et samråd i undervisningsudvalget skitserede de indgreb, hun fandt nødvendige for at rette centeret varigt op, både af hensyn til de studerende, ressourcerne og det videnskabelige niveau. Vi tilsluttede os disse indgreb, men pointerede udtrykkeligt — og gjorde det også under debatten her i salen — at vi ikke fandt indgrebene stærke nok, men at vi tillige ønskede styrelsesloven ændret, så den ansættende myndighed blev frataget studienævnene, og så alle stillingsopslag skulle godkendes af ministeriet. Det ville ministeren ikke gå med til, og det er bl. a. baggrunden for, at vi sammen med venstre, kristeligt folkeparti og centrum-demokraterne har fremsat forslag om ændring i styrelsesloven samt vort eget forslag om en afvikling af Roskilde universitetscenter.

Den nuværende minister kunne ved debatten om Roskilde universitetscenter i april i år ikke forstå, at vi konservative ikke kunne afvente resultatet af de af hende iværksatte foranstaltninger. Ja men det kunne vi ikke, svarede jeg, fordi vi simpelt hen var bange for, at de ikke ville hjælpe, og derfor ville vi hellere afvikle RUC med det samme og henvide de studerende til andre uddannelsesinstitutioner, først og fremmest Københavns universitet. Og vi fik jo ret i vore synspunkter. Vi er nu i den situation, at selv ministeren må erkende, at de af hende iværksatte foranstaltninger ikke har kunnet gennemføres, fordi de studerende og enkelte af lærerne nægter at rette sig efter ministeriets bekendtgørelse, og derfor er det,